

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Theologia Scholastica Secundum Viam Et Doctrinam D. Thomæ Aquinatis, Doctoris Angelici

In Celebri Archiepiscopali Benedictina Universitate Salisburgensi, methodo
& norma ibidem usitata publicè tradita, & in IV. Tomos digesta ; Qvorvm
Primvs Tractat De Deo Vno Et Trino, Deq[ue] Creatura Angelica ...

Mezger, Paul

Augustæ Vindelicorum, 1695

§. I. Possibilitas extraordinaria ostenditur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73455](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73455)

turaliter cognoscit esse possibilem; ita potest habere inefficacem & conditionatum appetitum videndi causam, quando, licet naturaliter quidem visionis possibilitas ipsi non sit cognita; tamen etiam impossibilitas visionis non est manifesta.

11. Dices. DEUS clarè visus est hominis beatitudo & finis ultimus: sed inest homini naturale desiderium & appetitus suæ beatitudinis, quemadmodum omnia creata suos fines appetunt: ergo inest homini naturalis etiam appetitus clarè videndi DEUM, & consequenter clara DEI visio est ipsi naturaliter cognoscibilis.

Resp. dist. maj. DEUS clarè visus est hominis elevati in finem supernaturalem beatitudo & finis ultimus conc. hominis ut sic & suæ naturæ relictæ, nego maj. sed homo naturaliter appetit suam beatitudinem cum elevatione & adjutorio supernaturali conc. sine illo nego. min. & primam conseq.

vel eandem subdistinguo: ergo inest homini naturalis appetitus videndi DEUM, naturalis cum adjutorio gratiæ, conc. sine illo, nego conseq. Et sic pariter dist. alterum consequens: ergo clara DEI visio est naturaliter ipsi cognoscibilis supposito lumine illustrationis supernaturalis conc. hoc secluso nego.

Ais: Quomodo cognoscit aut appetit naturaliter, si indiget lumine & adjutorio supernaturali? Resp. In quantum naturali discursu ex propositione revelata infert naturalem conclusionem. Sic inest homini adjuto & elevato naturalis appetitus illius beatitudinis supernaturalis saltem implicite, hoc est, inest appetitus connaturalis, & ad beatitudinem supernaturalem, tanquam proportionatam, supposita elevatione in finem supernaturalem, de quo plura in tract. de grat.

ARTICULUS III.

An in hac vita ab aliquo homine DEVS clarè videri possit, aut aliquando visus fuerit?

SUMMARI A.

1. Vi ordinaria in hac vita DEVS non potest videri.
2. Vi extraordinaria potest.
3. Non est certum in hac vita ab ullo mortali DEVM clarè visum.
4. Est tamen probabile.
5. Præsertim in Beatissima Virgine.
6. Probabiliter hoc privilegium concessum S. Patricio Benedicto auctoritate S. Gregorii.
7. Accedit auctoritas SS. Bonaventurae, Dionysii Carthusii, aliorumq.
8. Obiecto ex lumine creato.
9. Removetur ex S. scriptis.
10. Ex verbis ipsius S. Gregorii M.
11. Visio S. P. Benedicti una sensibilis, alia intellectualis.
12. Raptus ad divinam visionem non necessario impedit omnem operationem sensibilem.
13. Censura iudicetæ quorundam perstringitur.
14. Non sequitur ex visione transeunte amissio fidei.
15. Fidei veritas, oculo corporeo non videri DEVM.
16. Etiam implicantiã possibilitatis ostenditur.
17. Oppositi textus explanantur.
18. DEVS non est extra adequatum objectum intellectus.
19. Disparitas à casualitate instrumentorum.
20. Visio intellectualis in oculo corporeo implicat, & nihil probat.

§. I.

Possibilitas extraordinaria ostenditur.

1. CONCLUSIO I. Quamvis in hac mortali vita secundam viam & Legem ordinariam ab homine DEVS videri non possit: tamen secundam legem viamq. extraordinariam sive permanentem, sive

R. P. Metz. g. Theol. Schol. Tom. I.

transeunter videri potest. Ita comm. cum S. D. a. 11.

Primæ partis ratio est: quia connaturalis modus DEUM intelligendi pro hoc statu, est cum cognoscere dependenter à sensibus: sed iste modus non est idoneus ad clarè intuendam divinam essentiam: quæ cum sit supremum omnium intelligibilem, intellectum maximè à sensuum officii avocatur. Unde ex historiis constat, animam quamvis ad abstractivam tantum cognitionem sublimiorum mysteriorum elevatam, subinde à sensuum actibus abalienari, & inextinguibili rapi. Quando magis intuitu divinæ essentia omnem sensuum & vitæ corporeæ operationem sopiret? qua de causa Ex. 33. dictum. *Non videbit me homo, & vivet.*

Ratio est secundò. Quòd homini pro hoc statu ceu viatori conveniat, DEUM per fidem cognoscere; sed clara DEI visio saltem permanentem obiecta non compatitur fidem: ergo non est conveniens homini viatori.

Secundæ partis ratio est primò: quia anima humana Christi, quantumvis uteretur ministerio sensuum ad alias functiones, tamen permanentem à primo suæ creationis instanti habuit scientiam beatam: cum ergo humana Christi natura & anima sit eisdem rationis cum nostra, constat impossibile non esse, ut etiam puro homini in hoc statu permanentem communicetur clara DEI visio. Antec. declarabitur in tract. de Incarn. Constat secundò, quia Beati post resurrectionem non obstante sensuum vitæque corporeo usû DEUM videbunt. Ac tertio: quia nulla est assignabilis implicantiã, cur visio clara DEI puro homini sive permanentem, sive transeunter nequeat communicari: cum facillè imbecillitas corporis animam aggravantis divinâ virtute & extraordinario privilegio emendari possit.

§. II. De